

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 20 Ἀπριλίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 21

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Θὰ ἐκτελοῦσε τίς διαταγές του καὶ
θὰ ἦταν ἀνάμεσα στὰ χέρια του ἓνα
νευρόσπαστο.

Ὡστόσο ἡ φιλοδοξία τοῦ νεαροῦ
πρίγκηπα, ἀντὶ νὰ ἡσυχάσῃ ὕστερα
ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη μεταστροφή
τῆς τύχης, ἔγινε μεγαλύτερη ἀκόμη.
Τώρα ὁ Μουτζαφέρ ἤθελε νὰ ξανα-
πάρῃ καὶ τὴν Ἀουρεγκαμπ'τ τὴν
παλιὰ πρωτεύουσα τῶν
προγόνων του, καὶ νὰ
στεφθῇ κι' ἐκεῖ. Κατα-
λάβειν ὅμως πολὺ καλὰ
πὼς δὲν μπορούσε νὰ ἐ-
πιχειρήσῃ τίποτε χωρὶς
τὴν ὑποστήριξη τοῦ Ντυ-
πλεῖξ καὶ νόμιζε πὼς ἂν
δὲν τὸν βοηθοῦσε καὶ ὁ
γαλλικὸς στρατὸς δὲν θὰ
ἦταν ἄξιος νὰ τὰ βγάλῃ
πέρα μόνος του.

Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβανό-
ταν ὁ Ντυπλεῖξ καὶ ἦταν
πολὺ εὐχαριστημένος,
ποὺ εἶχε τόσο μεγάλο
γόητρο στοὺς Ἰνδοὺς ἡ-
γεμόνες. Ὡστόσο σκε-
πτόταν πὼς ἦταν κάπως
ριψοκίνδυνον νὰ ριχτῇ σὲ
τέτοιες ἀμφίβολες περι-
πέτειες καὶ νὰ στείλῃ τὸ
στρατό του νὰ καταλάβῃ
μιὰ πόλιν ποὺ βρισκόταν
τριακόσιες λεῦγες μακριὰ
στὸ βῆθος τῆς Ἰνδικῆς
κι' ὅπου δὲν ἤξερε τί
ἀντίστασιν θὰ συναντοῦσε.

Στὸ τέλος ἀφοῦ ζύγι-
σε καλὰ ὅλες τίς πιθα-
νότητες ἀποφάσισε νὰ ὑ-
ποχωρήσῃ στὴν παρά-
κλησιν τοῦ Μουτζαφέρ-
Σίγκ. Σχημάτισε λοιπὸν

ἓνα μικρὸ σῶμα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς στρα-
τιώτες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Μπουσού καὶ
τὸ ἔστειλε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Μου-
τζαφέρ Σίγκ στὴν ἐκστρατεία του καὶ
νὰ δοξάσῃ καὶ πάλι τὸ ὄνομα τῆς
Γαλλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ἡ ἀπαγωγή

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ φακίρης εἶχε πεῖ
στὸν Ντάρλι τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ γε-

μάτα μυστήριο, ὁ μικρὸς βασιανίζό-
ταν ἀπὸ τὴν ἐπίμονη σκέψιν νὰ κα-
ταλάβῃ τὸ νόημά τους· μὰ ἄδικα ἔ-
σπαζε τὸ κεφάλι του. Ἐνοιωθε πὼς
ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γινώριζε τὴν κα-
ταγωγή του. Πὼς τὴν εἶχε καταλά-
βει ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ εἶχε στὸ
σῶμα του, καὶ πὼς ἴσως εἶχε γνωρί-
σει τοὺς ἀληθινούς του γονεῖς.

Θὰ κατόρθωνε ἄραγε νὰ τὸν συ-
ναντήσῃ πάλι πουθενά; Ὅσο κι' ἂν
τὸ ἐπιθυμοῦσε, ἔδλεπε πὼς ἦταν ἄ-
δύνατο, κι' αὐτὸ τοῦ ἔφερνε μεγάλη
ἀπελπισία. Ἡ παγὸδα ὅπου εἶχε δεῖ
τὸν φακίρη βρισκόταν
τρεῖς ἡμέρες δρόμο μα-
κριὰ ἀπὸ τὸ Ποντιτσέρυ.
Δὲν μπορούσε νὰ ἐπιχει-
ρήσῃ μόνος του ἓνα
ταξίδι χωρὶς τὴν ἄδεια
τοῦ Διοικητῆ. Καὶ πὼς
νὰ τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ
ἀπὸ τὸ νουνό του αὐτὴ
τὴν ἄδεια, τὴ στιγμὴ ποὺ
τὸν ἔδλεπε τόσο ἀπασχο-
λημένον, νὰ συζητῇ ὅλη
τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς ἀξιω-
ματικούς του νὰ ἔχῃ ὅλη
ὥρα τὸ κεφάλι του σκυμ-
μένο πάνω ἀπὸ τοὺς χάρ-
τες, νὰ ὑπαγορεύῃ δια-
ταγὰς στοὺς διαφόρους
ἀγγελοφόρους ποὺ πε-
ρίμεναν γιὰ νὰ τρέξουν
νὰ τίς μεταβιβάσουν, συ-
ζητώντας μὲ τοὺς συμ-
βούλους του καὶ μὲ τὴν
πριγκίπισσα Ἰωάννα τὰ
μέτρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ
γιὰ τὸ ἓνα ἢ γιὰ τὸ
ἄλλο ζήτημα, ἔχοντας
τὸ κεφάλι του γεμάτο ἀ-
πὸ σχέδια. Βέβαια ὁ νου-
νός του ἦταν τόσο κα-
λός, τοῦ εἶχε δέξει πάν-
τα τόσο ἀγάπην, ποὺ ὁ
Ντάρλι ἤξερε ὅτι ἂν μπο-
ροῦσε νὰ τοῦ φέρῃ μιὰ

Ὁ Ντυπλεῖξ αἰσθάνθηκε μεγάλη στενοχώρια ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος
τῶν ραγιαδῶν τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν πρότασιν. (Σελ. 233, στ. β'.)

σοβαρή αίτια για την άδεια που ζητούσε για να πάει και να ξεκαθαρίσει το μυστήριο της καταγωγής του, ο κύριος Ντυπλεϊξ δεν θα του την άρνιόταν ποτέ.

«Ήξερε, πώς μ' έλο που ήταν πνιγμένος στη δουλειά, ο διοικητής θα ξέκλεβε λίγη ώρα από τις κρατικές υποθέσεις που τον απασχολούσαν για νακούση τον μικρό προστατευόμενο του. Μά τι είχε να του πη ο Ντάρλι; Να του επαναλάβει τα παράδοξα λόγια που είχε ακούσει από το στόμα ενός ανθρώπου, που δίχως άλλο ο Ντυπλεϊξ θα τον δνόμαζε τρελλόν και καθόλου παράξενο να ήταν και σταλήθαι;

Να πάει πάλι στην μικρή παγόδα κρυφά, χωρίς να πάρει την άδεια από κανένα, αυτό ούτε να το συλλογίζεται δεν έπρεπε. «Αν το έκανε, ο ίδιος δεν θα το συγχωρούσε ποτέ στον εαυτό του.

Μπορεί ακριβώς εκείνες τις ημέρες που θα τύχαινε αυτός να λείπει να τον χρειαστούν για κάτι ο νουνός του ή η νουνά του. «Έπρεπε λοιπόν να τα περιμένει όλα από την τύχη. Μά πώς μπορούσε να ελπίζει πως η τύχη θα τον έκανε να ξανασυναντήσει, με σα σε μια χώρα τόσο απέραντη σαν τις Ίνδιες, έναν άνθρωπο που δεν είχε μόνιμη κατοικία, αλλά βρισκόταν τότε εδώ και τότε εκεί; Και κάνοντας αυτές τις σκέψεις ο Ντάρλι απέλπιζόταν.

«Ωστόσο η τύχη τον έκανε να συναντήσει αυτόν που ήθελε να ιδεί, πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι το έλπιζε κι' ο ίδιος.

Μόλις θα είχαν περάσει κάνα δυο βδομάδες που ο Μουτζαφέρ-Σίγκ είχε στεφθεί Σουδάβ του Δεκαν, και στα στρατεύματά του είχαν αρχίσει κίβλας να παρουσιάζονται οι πρώτες ανταρσίες. Οι Ναβάβ του Καρνούλ και της Καδάπας, που έπειδή είχαν προδώσει τον Νατζέρ-Σίγκ, νόμιζαν πως ο ανεψιός του έπρεπε να χρωστάει σ' αυτούς το θρόνο του, λογάριζαν πως θα έκαναν τον νέο Σουδάβ υποχείριό τους. «Έβλεπαν όμως τώρα πως είχαν λαθευτεί στα σχέδιά τους, γιατί ο Μουτζαφέρ-Σίγκ ένοος μονάχα ακολουθούσε τις συμβουλές του Ντυπλεϊξ.

Οι δυο Ναβάβ δεν έκρυβαν πως το πράγμα αυτό τους κακοφαινόταν, μά ο Μουτζαφέρ-Σίγκ ούτε και τους λογάριζε καθόλου και εξακολουθούσε τις προετοιμασίες του για να πάει να στεφθεί στη Γολκόνδη. «Ο στρατός του μαζί με τους στρατιώτες του Ντυπλεϊξ ήταν έτοιμος να ξεκινήσει.

Σ' αυτό το διάστημα ο Ντάρλι εί-

χε βγει ένα πρωί να κάνει τον περίπατό του έξω από το Ποντιτσέρυ. άνεθασμένος στη ράχη του Καντούρ. Αυτό το έκανε συχνά, και για να πάρει ο ίδιος λίγο αέρα και για να κάνει το έλεφαντά του να περπατήσει λιγάκι.

«Έξαφνα, εκεί που σεργιάνιζε ά μέριμνος, βρέθηκε έξαφνα περικυκλωμένος από ένα πλήθος καθαλλάρηδες. Δυό απ' αυτούς έπιασαν τον έλεφαντα από τα χυλιόδοντά του και τον τράβηξαν σ' ένα σύνδεστρο που βρισκόταν ως μισό χιλιόμετρο μακριά απ' εκεί.

«Ο Ντάρλι δεν καταλάβαινε τί σήμαιναν όλα αυτά και στην αρχή δοκίμασε να φέρει αντίσταση. Μά γρήγορα κατάλαβε πως κι' οι διαμαρτυρίες του και οι προσπάθειές του να γλυτώσει, θα πήγαιναν στα χαμένα, κι' έτσι άφησε τους άγνωστους να τον πάνε όπου ήθελαν αυτοί.

«Όταν έφτασαν στο σύνδεστρο οι καθαλλάρηδες σταμάτησαν κι' έβαλαν τον Ντάρλι να κατεβεί απ' τον έλεφαντα. «Ο μικρός έριξε μια ματιά γύρω του κι' έβαλε μια φωνή χαράς και έκπληξης.

Μπροστά του βρισκόταν ο φακίρης της μικρής παγόδας.

«Ο Ντάρλι έτοιμάστηκε να τρέξει προς το μέρος του και να τον έξωρκήσει ν' απαντήσει στα έρωτήματά του. Μά δυο ζευγάρια χέρια τον σταμάτησαν, πιάνοντάς τον απ' τους ώμους.

— Αυτός είναι; ρώτησε ένας καθαλλάρης που φαινόταν σαν άρχηγός των άλλων.

— Γδύστε τον, απάντησε ο φακίρης μ' επιτακτικό τόνο.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο ο Ντάρλι στεκόταν γυμνός μπροστά του.

— Ναί, αυτός είναι απάντησε ο φακίρης, αφού πρώτα εξέτασε προσεκτικά όλες τις εικόνες των πουλιών επάνω στο σώμα του Ντάρλι.

— Είσαι βέβαιος; ξαναρώτησε ο άρχηγός.

— Ναί,

Τότε με άπερίγραπτα δείγματα σεβασμού και τιμής, με άμέτρητες ρεβεράντσες και χαιρετούρες, δνομάζοντάς τον κάθε τόσο «Σαχίμπ», εκείνος που είχε βγάλει τα ρούχα του Ντάρλι του τα ξαναφόρεσε. «Υστερα όμως, αντί να τον αφήσουν ν' ανεβεί πάλι στον έλεφαντά του, του έφεραν το ώραιότερο άλογο απ' όσα είχαν. «Ένα θαυμάσιο άράπικο άλογο με άργυρόχρυση τρίχα, με χαίτη πλεγμένη σε κοτσίδες και άσημένιες κορδέλλες, με ούρα φουντωτή και μακρά, με σέλλα βελουδένια κεντημέ-

νη με μαργαριτάρι. «Ο άρχηγός έσκυψε χαμηλά για να μπορέσει να πατήσει στην πλάτη του ο Ντάρλι και ν' ανεβεί, κι' ύστερα του έκανε νόημα να πάει κοντά.

«Ο Ντάρλι υπάκουσε πρόθυμα. «Επιτέλους, σκεπτόταν, τώρα θα λυνόταν αυτό το μυστήριο. «Ο φακίρης δεν θα περίμενε παρά μονάχα την ευκαιρία για να του μιλήσει.

Οι καθαλλάρηδες, καμιά είκοσα-ριά έλοι-έλοι, ξεκίνησαν με καλπασμό, αφού πρώτα έβαλαν στη μέση τους τον Ντάρλι.

«Εξακολούθησαν έτσι το δρόμο τους, ως την ώρα που η ζέστη δυνάμωσε σε άφόρητο σημείο και τους άνγκασε να σταματήσουν. «Υστερα, όταν πέρασαν οι πιο θερμές ώρες της ημέρας, ξανάρχισαν την πορεία τους.

Πότε-πότε συναντούσαν στο δρόμο τους άλλους καθαλλάρηδες, που θα ήταν συνεννοημένοι μαζί τους, γιατί μόλις τους έβλεπαν τους έκαναν η ένα σημείο η τους έλεγαν ένα ώρισμένο σύνθημα. Κατά το βράδυ, ένας καθαλλάρης, που τον απάντησαν στο δρόμο, μπήκε μπροστά και τους όδηγησε σ' ένα χάνι, σαν κι' αυτά που άφθονούσαν τότε στις Ίνδιες και που τα έκτιζαν και τα συντηρούσαν οι ραγιαδες για να χρησιμοποιούν για άσυλο στους ταξιδιώτες.

Στα χάνια αυτά δεν έβρισκε κανείς ούτε κανένα πρόθυμο ξενοδόχο, ούτε έτοιμο φαγητό ούτε τρόφιμα. «Ο κάθε ταξιδιώτης έφερνε το ρύζι του μαζί του και το μαγειρεύε μοναχός του. Δεν ήταν παρά καταφύγια και τίποτε άλλο. Πολύ συχνά τα χάνια αυτά ήταν όλοτελα έρημα η πιασμένα από άκακους ταξιδιώτες. έμπορους φιλήσυχους που ταξίδευαν για τη δουλειά τους, και που βλέποντας τους καθαλλάρηδες και τους στρατιώτες που πλησιάζουν, έτρεχαν να σώσουν τα υπάρχοντα και τα έμπορεύματά τους και να σωθούν μακριά απ' το χάνι, γιατί κι' αυτούς σ' εκείνη την άσχημη εποχή, στρατιώτες και ληστες ήταν πράγματα συνώνυμα.

Το ταξίδι του Ντάρλι εξακολούθησε μ' αυτό τον τρόπο έφτά όλόκληρες ημέρες. Οι καθαλλάρηδες περιποιόνταν πάντα εξαίρετικά τον μικρό Ίνδο, τον δνόμαζαν Σαχίμπ και προσπαθούσαν να μαντέψουν κάθε επιθυμία του. «Ο Ντάρλι προσπαθούσε να βρίσκεται όσο συχνότερα μπορούσε κοντά στο φακίρη, μά εκείνος έμενε πάντα άμίλητος κι' ο Ντάρλι στο τέλος κατάλαβε πως δεν είχε σκοπό να μιλήσει και να του λύσει τις άπορίες που τον βασάνιζαν παρά

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5'.

«Ήθε το φθινόπωρο. «Η μαμμά της Δανάης μια μέρα της είπε: — «Αν πās με τα σκυλιά σου στην έξοχή να μου μαζέψης βατόμουρα, θα σου κάμω μια ωραία μαριελάτα να τρώς κάθε πρωί.

«Άλλο που δεν ήθελε κι' η Δανάη. «Αμέσως φώναξε τη Σπίθα, έβαλε το καπέλλο της, πήρε δυό καλαθάκια και βγήκαν. Πέρασαν πρώτα απ' την άντικυνη κυρία για να πάρουν τον Μπόμπ. Το μπουλντόκ όμως ήταν λιγάκι αδιάθετο κι' η κυρία του δεν τάφησε να βγή έξω. Πήγαν τότε στο γέρον σοφού, για να πάρουν τον Κέσβερο. «Ε, αυτός ήταν πολύ

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Π Ρ Ω Ί

Προβάλλει απ' το βουνό το γλυκοχά-
[ραγμα]
Ροδοπλημύρα ο ήλιος χύνει αγάλια,
Και στον ωχρολέυκον αϊθέρα δλόγυρα
«Αντιφεγγίζουν όχθες και άερογιάλια.

Τα ψαριανά καΐκια αλάργ' άνοίγονται
Τα δίχτυα να λαφρώσουν απ' το ψάρι.
Στης πέτρας τ' άσημένια άφροκοπήματα
Πετούνε ξαφνισμένοι οι άσπροι γλάροι.

Και όταν οι ψαράδες άργολάμνοντας,
Στο γυρισμό τα σπίτια τους θωρούνε,
Έχουν όν κάθε καϊμό της πικροθάλασ-
[σας...]

Σάν σμίγουνε με κείνους π' αγαπούνε!

Μ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Ι

Μεσουρανίς, ο ήλιος τις άχτίνες του
«Ολόφλογες στο πέλαο σκροπά τα

Κι' άφταστης τέχνης σκέπασμα χρυσό-
[πλάτη],
[πλεχτο]
Στραφτοκοπά στο θαμπωμένο μάτι!

«Ηλιοκαμένος ναύτης με τη βάρκα του,
Στ' άπόσκιο κάπου-κάπου ξεπροβάλλει
Κι' ένα κοπάδι άσπρων γλάρων ξενοια-
[στα]

Σάν κρίνα λουλουδίζουν στο άερογιάλι!

Παρέκει δυό άλλες βάρκες γοργοφτέ-
[ροτες]

Σάν κύνοι κολυμβούν, και στο άερο-
[βράχι],
Μιά κόρη του ψαρά, Νεράιδα δλόχαρη,
«Ακουμπισμένη, νοσταλγεί μονάχη.

Β Ρ Α Δ Υ

«Ο ήλιος γέρνει τώρα κατακόκκινος
Τη φλόγα του στα βάθη του γιαλού να
[σβύση...]

«Αγνάντια ένας ψαράς με το καΐκι του
Προβάλλει από το κορωμένο έρημονήσι.

Κάπου ένα-δυό καραμπατάκια επίβουλα
Φονιάδες στα νερά βουτούνε πέρα...
Και σπαρταρούνε τα μικρά χρυσόψαρα
«Όσο που σβεί και σκοτεινιάς' η μέρα.

Κι' ο φάρος, που με γάτο μοιάζει δ-
[πνιάρικο],
Το μάτι κάθε λίγο άνοιγοκλείνει...
Και όδηγεί τον ναύτη που άργοπόρησε
Του λιμανιού για νύβρη τη γαλήνη!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

καλά στην υγεία του και, με την άδεια του κυρίου του, ακολουθούσε χαρούμενος τη Δανάη και τη Σπίθα.

Σε λίγο βοήθησαν σ' ένα μεγάλο χωράφι, που ο φράχτης του ήταν όλο βάτους, κι' οι βάτοι γεμάτοι ωριμα μούρα που έλαμπαν στον ήλιο. «Η Δανάη άρχισε να μαζεύει, ο Κέσβερος ξαπλώθηκε σ' ένα μέρος να ήσυχάσει, κι' η Σπίθα, κατά τη συνήθειά της, έτρεχε πέρα-δώδε, έχαστε μύγες, η χωνόταν κάτω απ' τους βάτους και φανταζόταν πως ήταν μέσα σε δάσος.

«Η Δανάη, αφού γέμισε το πρώτο καλάθι, πήγε και το άφησε κει που καθόταν ο Κέσβερος, για να της το φυλάει, και γύρισε στο φράχτη για να γεμίσει και άλλο.

«Εκεί κοντά, ένας άλητης με άγοριο μούτρο και παλιόρουχα, μαζευε κι' αυτός βατόμουρα, όχι βέβαια γιατί του άρεσαν αυτά τα στυφά κάπως

φρουτά, παρὰ γὰρ νὰ τὰ πουλήσῃ στὴν ἀγορά. Εἶχε γεμίσει ἕνα μεγάλο, παρδαλὸ μαντήλι, κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν εἶδε τὸ γεμάτο καλάθι ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ-γάμω ἡ Δανάη.

Τοῦ ἤρθε τότε ἡ ἰδέα νὰ τὸ κλέψῃ καί, μολοντί φοβόταν τὰ σκυλιὰ ποὺ πάντα τὸν κυνηγοῦσαν καὶ τὸν γαυγίζαν, τὸν Κέρβεσο δὲν τὸν φοβήθηκε, γιὰτὶ ὁ πελώριος σκύλος ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Πλησίασε λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀλήτης—ἡ Δανάη, ἀπὸ τῆς ἀλλοῦ μέρους, δὲν ἔβλεπε—μὰ μόλις ἔκαμε νὰ πιάσῃ τὸ χερούλι τοῦ καλάθιου, ὁ ἀγρυπνὸς Κέρβερος ἀνοιξε τὰ μάτια του κι' ὅρμησε γαυγίζοντας ἀπειλητικὰ πάνω στὸν κλέφτη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω.

—Ὁῦω, παλιόσκυλο! φώναξε σηκώνοντας τὴ μαγκούρα του.

Ἡ Δανάη, ἀκούγοντας τὰ γαυγίσματα, ἔτρεξε καὶ φώναξε τὸ σκύλο, ἐνῶ ὁ ἀλήτης τὸβαζε στὰ πόδια, χωρὶς νὰ σταθῇ γιὰ νὰ γυρέψῃ καὶ ῥέστα...

Ἔτσι τὸ γεμάτο καλάθι σώθηκε, γρήγορα γέμισε καὶ τῆς ἔδωκε ἡ Δανάη μὲ τὴν «οἰκογένειά» τῆς γύρισε στὴν πόλιν κατευχαριστημένη. Ἐννοεῖται πῶς τὸ ἕνα μόνο καλάθι κρατοῦσε αὐτὴ, γιὰτὶ τὸ ἄλλο τὸ πῆρε στὸ στόμα τοῦ ὁ πάντα ὑποχρεωτικὸς Κέρβερος. Ἡ Σπίδα τίποτα!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ

Πάσχα εἶναι λέξη ἑβραϊκὴ ποὺ σημαίνει πέραςμα, διάβαση, καὶ δόθηκε γιὰ ὀνομασίαν μιᾶς γιορτῆς στὴν ἀρχὴ Ἑβραϊκῆς, τῇ γιορτῇ τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Ἀργότερα τὴν ἴδια ὀνομασίαν, ἔδωσε ἡ Χριστιανικὴ ἐκκλησία στὴ μεγάλη γιορτῇ πρὸς ἀνάμνηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Συνεορταζόταν μάλιστα τὸ Χριστιανικὸ Πάσχα μὲ τὸ Ἑβραϊκὸ μέχρι τοῦ 51ου ἔτους μ. Χ. Κατόπιν ἡ Οἰκουμένη ὁρίσθηκε χωρὶς τὸ γιορτασμὸ, καὶ ἀπὸ τότε τὸ δικό μας Πάσχα γιορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς Ἰσημερίας, σύμφωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιό τῶν Ὁρθόδοξων.

Πάσχα λοιπὸν γιὰ μᾶς σημαίνει τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ, τὸ πέραςμά του ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ.

Μέσα στὶς ἑξὶ μέρες τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ποὺ προηγούνται τοῦ Πάσχα, μνημονεύονται οἱ ἐκκλησιαστικὲς μὲς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἡ διδασκαλία τοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς, τὸ τελευταῖο τοῦ μᾶζι τοὺς δειπνοῦ, ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἡ σύλληψις τοῦ Θεανθρώπου, ἡ καταδίκη σὲ σταυρικὸ θάνατο, ἡ ταφή του καί, τὸ Μεγάλο Σαββάτο, ἡ Ἀνάστασις.

Ἦταν Σαββάτο καὶ τότε ποὺ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Σαλώμη πῆγαν στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ μὲ μύρα, μὰ καὶ βρῆκαν τὴν μεγάλη μαρμαρίνη πλάκα τραβηγμένη, τὸν τάφο ἄδειο καὶ ἕναν ἄγγελο ποὺ τὸν φύλαγε καὶ τοὺς εἶπε: «Μὴ ζητῆτε τὸ νεκρὸ σας. Ἀνέστη!» Κι' αὐτὲς ἔτρεξαν καὶ τὸ εἶπαν στὴν πόλιν. Ἀπὸ τότε τὸ Μ. Σάββατο εἶναι γιὰ τοὺς Χριστιανούς μιὰ μέρα χαρᾶς μεγάλης, γιὰτὶ ἀναστῆθηκε ὁ Χριστὸς ὅπως τὸ προεῖπε, γιὰτὶ βασιλεύει στὸν

Οὐρανὸ. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα!...

Μὰ Χριστιανοί, παιδιά, δὲν εἶναι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι καὶ οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Διακρυπτόμενοι. Κι' Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι μόνον οἱ Ἕλληνες, εἶναι καὶ οἱ Ρώσσοι καὶ οἱ Ρουμᾶνοι καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι.

Μὰ οἱ Ὁρθόδοξοι θεωροῦν πιδ μεγάλη θρησκευτικὴ γιορτὴ τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, καὶ γιὰτὸ τὴ γιορτάζουν ἐξαιρετικὰ.

Ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ Πάσχα στὴν Ἑλλάδα μὲς, καὶ ἰδίως στὰ νησιά καὶ στὰ χωριά, πέρνει μιὰ πιδ φανερὴ ἀδελφικῆς ἀγάπης ὅψη, γιὰτὶ σὲ μιὰ μεγαλοπόλιν ποὺ συγκεντρώνει διάφορες φυλές, ἐθνικότητες καὶ θρησκεύματα, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν πλησίον ποὺ κατὰ τὸ Χριστὸ εἶναι ἀδελφός. Μὰ στὸ χωριό, ἡ στὰ νησιά ποὺ ὅλοι ζοῦν σὺν μιᾷ οἰκογένειᾳ, νοιώθει κανεὶς πιδ ὁμορφὰ τὴ γιορτὴ τοῦ χριστιανικοῦ Πάσχα. Καὶ συμπίπτει μὲ τὸ γιορτάσι τῆς φύσεως ποὺ ὅλα ξαναζοῦν χαρούμενα. Ὁ χερρεὶς καὶ πῶς ἡ φύση γιορτάζει τὴν Ἀνάστασιν καὶ κάθε ψυχὴ τὴ χαίρεται, καὶ ἀκόμη πιδ πολὺ ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν, σὺν οἱ καμπάνες χαρούμενα κτυποῦν, σὺν οἱ φουῖνοι τῶν σπιτιῶν μυρίζουν Πασχαλινὰ κουλούρια, μυζιθρόπητες, μελιτίνα· σὺν τὰρνάκια βελάζουν στὴν αὐλὴ, σὺν βάρφονται τὰ κόκκινα αὐγά καὶ σηματοδοτοῦν τὸ δικό τους πιδ θά σπάσῃ καὶ θὰ κερδίσῃ τῶν ἄλλων, μὲ τὴν Χρηστὸς Ἀνέστη, τσουγγριστοῦνε.

Κι' οἱ πασχαλιὲς μέσ' στὴν αὐλὴ μυρίζουν, κι' ἡ ἄλτάνες στὰ χωριά μὲ τίς βιόλες καὶ τοὺς κατηφέδες μοσχοβολοῦνε.

Τὰ σπῖτια φρεσκογαλακτισμένα περιμένουν τὸ μεγάλο γιορτάσι.

Καὶ μέσ' στὸ δειλινό, ὅλοι μικροί, καὶ μεγάλοι, πηγαίνουν στὶς ἐκκλησιὰς πιδ γεμίζουν. Ὅλους τοὺς χωριανούς τοὺς γνωρίζει ὁ παπᾶς καὶ περιμένει καὶ τὸν τελευταῖο γιὰ νὰ ρχίσῃ. Καὶ σὺν φτάσῃ στὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς», πλησιάζει ὁ πρῶτος, ἀνάβει τὸ κερί του, φιλεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ τέκειε πλάϊ περιμένοντας τὸν δεύτερο, γιὰ ν' ἀνταλλάξουνε μᾶζι τὸ φῶς τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

—Χριστὸς Ἀνέστη.

—Ἀληθῶς Ἀνέστη, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Κι' ἔτσι ὁ παπᾶς ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ Χριστὸ, ἀδελφώνει, ἀγαπίζει τοὺς δυσχερεστέρους μεταξὺ τῶν, καθὼς καὶ ὅλες τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ.

Νὰ γιὰτὶ στὸ χωριὸ νοιώθει καθένας μέσ' στὴν ψυχὴ του πιδ βαθεῖα τὴν ἔννοια τοῦ Πάσχα. Κι' ἔτσι σὲ χωριὰ καὶ πολιτείες μέσα σὲ κείνη τὴ νυχτιὰ ποὺ ἀντηχεῖ ἡ καμπάνα καὶ μᾶς μιλεῖ σὺν μιᾷ φωνῇ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ, κάθε ψυχὴ γίνεται πιδ καλὴ, ξεχνᾷ κάθε κακία καὶ κάθε μίσος. Κι' ὅλος ὁ κόσμος, κρατώντας μιὰ λευκὴ λαμπάδα, βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ. Κι' ὅσες Χριστιανικὲς ψυχὲς τόσες λαμπάδες. Καὶ ὅλες μιὰ πίστη.

Καὶ μέσα στὴ νυχτιὰ, τ' ἀστέρια ποὺ λαμπυρίζουν στὸν οὐρανὸ μοιάζουν κι' αὐτὰ στὰ μάτια μας σὺν ἀναμμένα κεράκια ἐνὸς κόσμου ποὺ πανηγυρίζει τὴν Ἀνάστασιν κοντὰ στὸ Θεό. Κι' ἂν στὰ χωριά στὸ γιορτασμὸ ρίχνουν μόνον βαρελότα, οἱ πόλεις μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη παίζουν μουσικὲς καὶ καίνε πυροτεχνήματα. Κι' ἔπειτα ὅλα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ κῦμα τῆς φλόγας σκορπιέται, χωρίζεται σὲ ὁμάδες, σὲ οἰκογένειες, πιδ γυρνοῦν ὅλοι πάλι μᾶζι μ' ἀναμμένα πάντα τὰ κερά, γιὰ νὰ φέρῃ ἡ στερνὴ ἀναμμένη λαμπάδα τὸ φῶς στὸ καντήλι τοῦ σπιτιοῦ. — Πόσο γλυκὸ εἶναι τὸ φῶς, τὸ ἀρνί, τὸ αὐγὸ καὶ τὸ κουλούρι στὸ δειπνο τῆς Ἀναστάσεως. Πόσο κάθε ψυχὴ εἶναι ἡρεμὴ καὶ χαρούμενη σὺν ἡ πίστι εἶναι βαθεῖα ριζωμένη. Εἶναι γαλήνιος ὁ ὕπνος τῆς νυχτὸς ἐκείνης καὶ τὸ ξύπνημα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἕνα ξαλάφρωμα.

Ψήνουνται ἄρνια, τσουγγρίζονται μεταξὺ φίλων καὶ συγγενῶν αὐγά. Κερνιέται κρασί κι' ὅλοι οἱ φτωχοὶ καὶ ἔξνοι καλὸδέχονται στὸ τραπέζι μας.

Κι' ἀκόμη τὸ ἀπόγευμα κτυπᾷ ἡ καμπάνα γιὰ τὴν δευτέρην Ἀνάστασιν, ποὺ διαβάζεται τὸ Εὐαγγέλιο ὅλες τίς γλώσσες, γιὰτὶ, ὅπως εἶπαμε, δὲν εἶ-

ναι Χριστιανοὶ μόνον οἱ Ἕλληνες. Κι' ἀκόμη στὰ νησιά, ἔδω καὶ λίγα χρόνια, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, κρεμοῦσαν ἕναν ἀχυρένιον ἄνθρωπο γιὰ συμβολισμὸ τοῦ Ἰούδα ποὺ πρόδοσε τὸ Χριστό, καὶ μὲ μιὰ τουφεκιὰ τὸν ἐκκαίαν.

Μὰ κι' ἂν τὰ ἔθιμα σιγὰ-σιγὰ χάνονται, τὸ Χριστὸς Ἀνέστη σὺν ἀρμονίᾳ θ' ἀντηχεῖ πάντα, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, καὶ θὰ παίρνῃ στὴν ψυχὴ μας τὴ μορφὴ τῆς θείας Ἀγάπης στὸ γιορτασμὸ τοῦ Πάσχα.

ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἄλλοτε οἱ ζωολόγοι ἰσχυρίζονταν πῶς τὰ ζῶα ἔχουν μονάχα ἐνστικτο. Τώρα ὅμως ἔχουν σχηματίσει ἐντελὴς διαφορετικὴ γνώμη.

Ὅπως τὰ παιδιὰ ἔχουν δυὸ εἰδῶν παιχνίδια, τὰ διάφορα ἄψυχα ἀντικείμενα ποὺ μ' αὐτὰ διασκεδάζουν, καὶ τὰ παιχνίδια μεταξὺ τους, ἔτσι ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Φυσικὰ δὲν εἶναι τόσο ἔξυπνα ὅσο τῶν παιδιῶν. Κυρίως βασίζονται στὴ σωματικὴ εὐκυνησία τους.

Πρῶτ' ἄνθρωπος τὸν μικρὸ σας ἀδελφὸ καὶ θὰ σὰς πῇ πῶς ἡ «τσουλιθρα» εἶναι ἡ μεγαλύτερή του διασκέδαση. Ὑπάρχουν, λοιπόν, πολλὰ ἄγρια ζῶα ποὺ τρελλαίνονται γι' αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Π. χ. οἱ ἐνυδρίδες, ποὺ ἀπ' τὸ δέρμα τους γίνονται οἱ περίφημες γοῦνες λούτρ. Διαλέγουν μιὰ ἀπότομη γλυστερή δόχη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι ἄγρια ὅπως καὶ τὸ νερὸ ἀρκετὰ βαθὺ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀρχίζουν πρῶτα καὶ καθαρίζουν καλὰ, τὴ θέσιν ἐκείνη, βγά-ζοντας ὅσα ξυλαράκια ἢ πετρίτσες τίς ἐμποδίζουν καὶ τότε ἀρχίζει τὸ τρελλὸ παιχνίδι. Σκαρφαλώνουν ὡς τὴν κορυφὴν κι' ἐκεῖ ἐπαλύνεται ἡ πρώτη, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Δίνει μιὰ κλωτσιὰ μὲ τὰ πιασινὰ τῆς πόδια καὶ γλυστερᾷ ὡς στὸ νερὸ. ἔπειτα ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες. Ὅσο πιδ γλυστερὸ εἶναι τὸ ἔδαφος, τόσο περισσότερο διασκεδάζουν. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἐξακολουθεῖ ὡς ποὺ νὰ κουρασθοῦν καὶ τὴν ἄλλην μέρα ἀρχίζουν πάλι.

Τόσο γνωστὴ εἶναι, στοὺς κυνηγούς, αὐτὴ ἡ συνήθεια τῶν ἐνυδρίδων, ὥστε βάζουν τίς παγίδες, στὸ μέρος ἀκριβὲς ποὺ, τὰ καίμενα τὰ ζῶα, βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ, ἐτοιμάζονται νὰ σκαρφαλώσουν γιὰ νὰ γλυστερίσουν πάλι.

Τίς περισσότερες μάλιστα φορές πιάνεται ὁ ἀνύποπτος ἀρχηγὸς τοῦ παιχνιδιοῦ. Τὸν χερμῶνα, τὰ ἔξυπνα

ζῶα, διαλέγουν μιὰ χιονισμένη δ-χθὴ γιὰ τὸ παιχνίδι τους.

Ὁ Μπρέμ, ὁ γερμανὸς φυσιοδίφης, παρατήρησε πῶς τὰ ἀγριοκά-τωκα κάνουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο παιχνίδι στὶς Ἀλπεῖς. Ἰσως νὰ σκεφθῇ-τε πῶς αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ κατεβαί-νουν εὐκολώτερα στὸν χιονισμένο κα-τήφορο, δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸς ὁ λό-γος, γιὰτὶ μόλις φθάνουν κάτω, ἀνε-βαίνουν πάλι στὴ κορυφὴ καὶ γλυ-στοῦν πάλι καὶ πάλι.

Συχνὰ τὸ κάνουν αὐτὸ, καὶ τὰ σκυ-λιά, μὰ αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ἀναφέρουμε, γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἔξυπνα καὶ μίμητι-κά ζῶα.

Ὁ Χοῦμπολτ ἀναφέρει πῶς μιὰ μαῖμου εἶχε πάρει τὴ συνήθειαν νὰ καθάλικε ἕνα γουροῦνι. Κρατιό-ταν δὲ τόσο στερεὰ ἐπάνω του, ποὺ μ' ὅλες τίς κλωτσιὰς ποὺ ἔδινε τὸ γουροῦνι γιὰ νὰ παλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐ-νοχλητικὸ καθάλλαρχο του, δὲν κα-τόρθωνε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κἀνῃ τὴν μαῖμου νὰ ξεφωνίξῃ ἀπὸ χαρὰ! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ μαῖμου εἶναι ἔξυπνο ζῶο καὶ πολὺ παρατηρητικὸ.

Ὁ Κάρλ Γκρούς διηγεῖται πῶς, κάποια μαῖμου εἶχε βρεῖ γιὰ παιχνίδι νὰ κρεμιέται ἀπ' ἕνα κλῶνο, ὅπου στερέωνε τὴν ἄλυσίδα τῆς, ἀφῆνον-τας ἀκριβῶς τόσο μακρὸς ὥστε νὰ μὴ ἀκουμπᾷ στὴ γῆ, ὅταν κουνιόταν.

Χαριτωμένα εἶναι τὰ παιχνίδια ποὺ κάνουν οἱ μικρὲς ἀλεπούδες, τὸ βράδυ στὰ χωράφια. Ὅχι μόνο κυ-λιούνται καὶ κυνηγοῦνται σὺν τὰ γα-τάκια, σκυλάκια κ. λ. μὰ κάνουν σω-στὲς ψευδομάχες.

Τὰ πιδ παιχνιδιάρικα ζῶα εἶναι τὰ αἰλουροειδῆ, λεοντάρια, τίγρεις κ. λ. Ὡς κι' αὐτοί, ὅμως, οἱ χονδροειδέ-στατοι ἱπποπόταμοι καὶ ἐλέφαντες παίζουν στὰ παιδικὰ τους χρόνια.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ στοὺς Ζωο-λογικοὺς κήπους, τὰ μικρὰ τῶν τρό-χων, νὰ κάνουν κατὰ δεκάδες τίς ἀ-γαπημένες τους τοῦμπες, πάντοτε στὴν ἴδια θέσιν. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ ἀρκουῖδες, ὅχι μόνον οἱ νεαρές, μὰ κι' οἱ γριὲς ἀκόμη! Εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Καμάτκας ἔ-χουν ἕνα χορὸ, ποὺ λέγεται—ὁ χο-ρὸς τῆς ἀρκουῖδας. Μιμοῦνται ὅλες τίς κινήσεις τῆς κι' εἶναι περὶ φανοὶ γι' αὐτὸ.

Ἔρετε πῶς καὶ τὰ πουλιὰ χο-ρεοῦν;

Ὑπάρχει ἕνα εἶδος τσαλαπετεινῶν στὴ Νότιο Ἀμερικῇ, ποὺ ὀρισμένως εἶναι μοναδικοὶ χορευτές! Φροντί-ζουν καὶ καθαρίζουν, ἀπὸ πέτρες καὶ κλαδιά, ἕνα λεῖο, ἐπίπεδο μέρος. Καμμιὰ δωδεκαριὰ ἢ καὶ περισσότε-ρα ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιὰ σχηματίζουν

ἕνα κύκλο. Τότε ἕνας τσαλαπετεινός, μὲ τὸ κόκκινο λοφίο του, μπαίνει στὸ κέντρο. Ἀνοίγει τὰ φτερά του καὶ ἀρχίζει τὸ χορὸ, στὴν ἀρχὴ μὲ ἀρ-γούς κανονικοὺς βηματισμούς, σὲ λί-γο ἀρχίζει καὶ γυρίζει γρηγορώτερα, ἔπειτα ἀκόμη πιδ γρήγορα ὡς ποὺ γίνεται σωστὴ σβούρα. Αὐτὸ βαστᾷ ὡς ποὺ ἐξαντλημένος καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὸ τρελλὸ χορὸ του, πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο καὶ ἄλλος παίρνει τὴν θέσιν του.

Κωμικὸ θέαμα εἶναι νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸν χορὸ ἐνὸς εἰδους ὀρυκτιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐχουν τόσο ἐπίσημο ὕ-φος ὥστε μοιάζουν μὲ ντροπαλοὺς νέους ποὺ μόλις ἔμαθαν νὰ χορεύουν καὶ φοβοῦνται μήπως γίνουν γελοῖοι.

Μὴ νομίζετε ὅμως πῶς τὰ ζῶα περιορίζονται σ' αὐτὰ τὰ ἀναμεταξύ τους παιχνίδια.

Ὁ Μπέκμαν μᾶς δίνει μιὰ χαριτω-μένη περιγραφή γιὰ μιὰ ἡμερωμένη ἀρκουῖδα. Ἐπαίρνε—γράφει—ἔ, τι ἔ-δρισκε πρόχειρο, μιὰ κατασκόλα, ἕνα ἀδειανὸ μπουκάλι, καὶ κρατώντας το σφιχτὰ μὲ τὰ μπροστινὰ τῆς πόδια, πῆγαινε σεινάμενη-κουνάμενη, ὡς τὴ στέρνα τῆς αὐτῆς. Ἐκεῖ, μὲ μεγάλῃ προσοχῇ, ἔπλενε καλὰ τὸ ἀντικείμε-νο ποὺ κρατοῦσε, κατόπιν τὸ ἐτρίβε δυνατὰ ἐπάνω στὴ γούνα τῆς,—γιὰ νὰ τὸ στεγνώσῃ, φαίνεται!—Ἀλίμο-νο ἂν κανένας δοκίμαζε νὰ τῆς τὸ πάρῃ! Ἐπεφτε ἀμέσως κάτω μουγ-κρίζοντας καὶ ἐτοιμὴ νὰ παλέψῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ θησαυρὸ τῆς.

Μὰ καὶ στὸ σπῖτι σας θὰ ἔτυχε νὰ ἴδῃτε τὸ γατάκι τί τρελλὰ παιχνίδια μπορεῖ νὰ κἀνῃ μὲ μιὰ κουβαρίστρα ἢ μ' ἕνα βῶλο ἢ μ' ἕνα κουρελάκι δεμένο μ' ἕνα σπάγγο. Οἱ σκύλλοι πάλι, ὅχι μόνον οἱ μικροί, ἀλλὰ κι' οἱ μεγάλοι, ἔχουν πολὺ συχνὰ ἕνα κόκκινο ποὺ δὲν τὸ τρῶνε μὰ τὸ φυ-λάνε γιὰ παιχνίδι. Τὸ γαυγίζουν, τὸ δαγκάνουν, τὸ πετοῦν στὸν ἄερα, τρέ-χουν πάλι καὶ τὸ πιάνουν καὶ ξαναρχί-ζουν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὅταν βαρε-θοῦν τὸ παιχνίδι κρῖνουν τὸ κοκκα-λάκι τους σὲ μιὰ ἀσφαλισμένη μεριά ἢ σκάδουν στὸ χῶμα καὶ τὸ παρα-χώνουν γιὰ νὰ τὸ βροῦν τὴν ἄλλην μέρα.

Τὸ παιχνίδι, γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐκδήλωση τῆς χα-ρᾶς τῆς ζωῆς. Κι' ἂν δὲν ἔχουν τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς τὰ παιδιὰ, τῶν ἀν-θρώπων καὶ τῶν ζῶων, τότε ποῖος θὰ τὴν ἔχῃ;

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ἡ Μαρία-Ρόζα ἐνοίωθε τέτοια συγκίνηση καὶ τέτοια ταραχή πού δὲν μπόρεσε νὰ θρῶσῃ οὔτε μιὰ λέξη. Ἀμίλητη ἀπλώσε τὸ χέρι της πού ἐτρεμε, κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελλα πέρασε τὸ χαρτί.

Τώρα τῆς φαινόταν πὼς εἶχε κάνει λάθος. Τὸ σκίτσο τῆς δὲν ἐμοιαζε μὲ τοῦ Κλεμάν, καθόλου δὲν ἐμοιαζε. Ὡ Θεέ μου! Ἡ ἀγία Καικιλία τῆς κοίταζε κατὰ δεξιὰ, ἐνῶ ἡ ἄλλη, τώρα τὸ θυμόταν καλά, κοίταζε πρὸς ἀριστερά. Ἡ ἀγωνία τῆς ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε τῆς φάνηκε πὼς ἔλα γύριζαν μπροστὰ τῆς.

Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς.

Ἐνα δευτερόλεπτο πέρασε... σωστὸς αἰώνας. Τὸ σκίσιμο τῆς ταινίας τῆς ἐφημερίδας, ὁ θόρυβος τῶν φύλλων πού τάνοιγαν καὶ τὰ ξεφύλλιζαν βιαστικά, κι' ἐξαφνα τρεῖς φωνές...

Ἡ Μαρία Ρόζα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς. Δίπλα στὸ τυπωμένο σκίτσο τῆς ἐφημερίδας βρισκόταν τὸ δικό τῆς.

— Ἰδία κι' ἀπαράλλακτα!

Φώναξαν ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Τερέζα. Παρ' ὅλη τὴν ἀπλοϊκότητα τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν τέχνη τοῦ ἄλλου σκίτσου, ἀντιλαμβάνονταν κανεὶς τὴ γενικὴ ὁμοιότητα, πού τὴν ἔκαναν ἀκόμη μεγαλύτερη μερικὲς λεπτομέρειες φαινομενικὰ ἀσήμαντες μὰ ὡστόσο χαρακτηριστικὲς: Τὰ τριαντάφυλλα μπρὸς στὸ ἀρμόνιο, τὸ κέντημα τοῦ φουστανιού καὶ ἰδίως ἡ χαρακτηριστικὴ τοποθέτηση τῆς ἐπιγραφῆς «Sancta Cecilia».

Ἦταν ἀδύνατο νὰ γελαστῇ κανεὶς πὼς τὸ δεύτερο σκίτσο δὲν ἦταν πιστὴ ἀπὴχηση τοῦ πρώτου.

— Δὲν μπορεῖ πιά νὰ μείνῃ ἀμφιβολία, εἶπε στὸ τέλος ὁ Ροβέρτος. Δεσποινίς μου, συνέχισε κάνοντας μιὰ ἐλαφριά ὀπίσχιση, εἶμαι πολὺ εὐτυχεμένος πού μπορῶ νὰ σὰς χαίρετήσω μὲ τὸ ἀληθινὸ σὰς ὄνομα καὶ θὰ προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ σὰς δώσω πίσω στήν οἰκογένειά σας.

Ἡ Μαρία-Ρόζα χαμογέλασε. Ἐγείρε λίγο κατὰ πίσω τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλαι με μιὰ χαριτωμένη κίνηση καὶ πέρασε τὸ

χέρι τῆς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα. — Κι' ἐγὼ εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ, ἐκ μέρους τῶν Ναδάιγ!

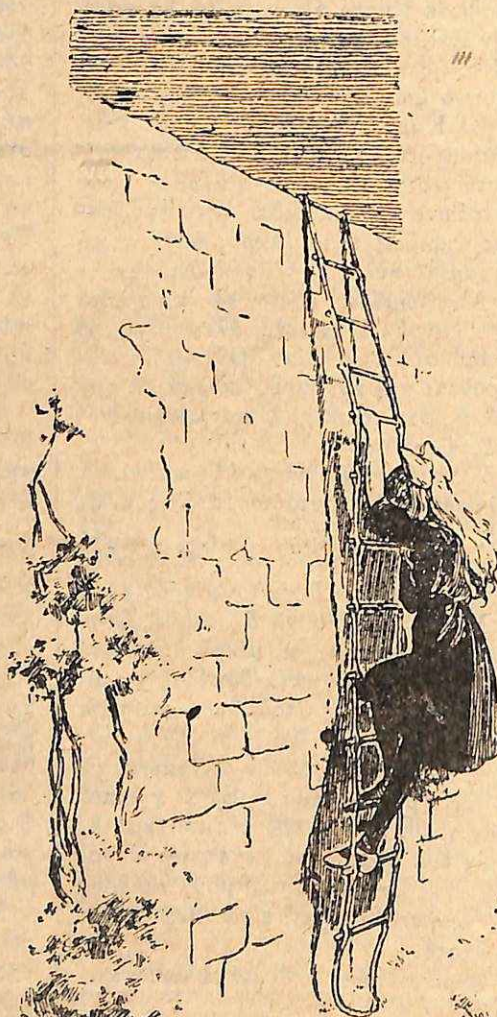
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'
Πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο

Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν δεινροστομία τὰ παιδιὰ εἶδαν νὰ ἔρχεται τρέχοντας ἡ μικρὴ Λουκία. Καὶ παρατήρησαν μ' ἀνησυχία πὼς τὸ ἀγαθὸ τῆς πρόσωπο φαινόταν ταραγμένο.

— Μεγάλη ἀναποδιά! φώναξε ἀπὸ μακριά.

Καὶ ὅταν ἔφθασε κοντύτερα εἶπε: — Ἡ δοκιμὴ πέτυχε βέβαια; Εἶναι ἡ Μαρία Ρόζα ντὲ Ναδάιγ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σοῦ μένει ἀκόμη ἀμφιβολία; ἔκαναν αἱ ἄλλες, δείχνοντάς τὴν ἐ-

Ἡ Μαρία-Ρόζα πιάστηκε ἀπὸ τὴ σκάλα πού χόρευε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς. (Σελ. 247, στ. α'.)

φημερίδα μαζί μὲ τὸ σκίτσο...

— Λοιπὸν, ἀκούστε τὰ νέα. Ὁ παππούς ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀμέσως. Θὰ λείψῃ πάνω ἀπὸ πέντε μέρες. Τώρα ὅμως οὔτε ὁ βοηθὸς του, οὔτε ὁ ἀρχινοσοκόμος θ' ἀφήσουν τὴ Μαρία-Ρόζα νὰ φύγῃ. Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ πάρουν τέτοια εὐθύνη ἐπάνω τους. Θὰ χρειαστῇ λοιπὸν νὰ περιμένουμε νὰ γυρίσῃ πίσω ὁ παππούς.

Ἡ Μαρία-Ρόζα εἶχε μείνει ἄφωνη ἀκούγοντας αὐτὲς τὲς εἰδήσεις. Ὅλα τὰ χρώματά τῆς ὅμως εἶχαν χαθεῖ καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἐμοιαζε σὰν κέρινο.

— Πέντε μέρες! εἶπε στὸ τέλος. Μὰ ἡ δίκη τοῦ Γκυ γίνεται σὲ τρεῖς μέρες!

Τὰ κοριτσάκια συγκινήθηκαν ἀπὸ τὸν τόνο τῆς ἀπελπισίας πού ἔκανε τὴ φωνὴ τῆς Μαρίας Ρόζας νὰ πάλεται.

— Πρέπει νὰ τὴ βοηθήσουμε νὰ φύγῃ, εἶναι υποχρεώσή μας, ψιθύρισε ἡ Ἑλένη.

Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ δὲν σκέφτηκε πὼς αὐτὸ ἦταν μιὰ παρακοή καὶ πὼς μπορεῖ νὰ ἔβαζαν τὸν παπὸς τους σὲ πολὺ δύσκολη θέση, ἀν τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ ἐνόμιζαν. Αὐτὰ τώρα δὲν ἀκούγαν παρὰ μόνο τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς τους. Ἐπρεπε νὰ σώσουν ὁποσοδήποτε καὶ χωρὶς ἀναβολὴ τὴ Μαρία-Ρόζα καὶ τὸν Γκυ.

— Ἀλίμονο, εἶπε ὁ Ροβέρτος. Δὲν θὰ τῆς ἀνοίξουν τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῇ. Καὶ καθὼς ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κλειδιά, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε.

Ὅλοι στέκονταν ἀπελπισμένοι, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια, ὅταν ἔξαφνα ἡ Τερέζα εἶπε ἀποφασιστικῶς:

— Μιὰ μόνο λύση ὑπάρχει. Νὰ σκαρφαλώσῃ ἡ Μαρία-Ρόζα τὸν τοῖχο.

— Ἀδύνατο εἶπε ἡ Ἑλένη. Ὁ τοῖχος ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς κλινικῆς, ὅπου τὸ μέρος εἶναι πιδ χιμηλὸ, ἔχει τουλάχιστον τρία μέτρα ὕψος. Ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα εἶναι ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσῃ γιατί θὰ κομματιαστῇ.

— Τότε γιατί, εἶπε ἡ Τερέζα πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιό τῆς, νὰ μὴ τῆς δώσουμε τὴ σχολομένη σκαλίτσα τῆς γυμναστικῆς; Ὅθ τὴν ρίξουμε ἔλῃ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καὶ θὰ τὴν στερεώσουμε ἀπὸ

τὸ μέρος τὸ δικό μας. Τί λέτε σεις;

— Θὰ μπορέσῃ νὰνεθῇ σὲ τόσο ὕψος μὲ αὐτὴ τὴ σκάλα ἡ καίμε-νοῦλα;

— Ναί, ναί, τοὺς ἔκοψε ἡ Μαρία-Ρόζα πού παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία τὴ συζήτηση. Θὰ μπορέσω, εἶμαι ἐλαφριά. Φτάνει νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα καὶ εἶμαι ἀξία γιὰ ὅ,τιδήποτε.

— Ἐλα, ἔλα, ἔκανε ἡ Τερέζα. Φτάνει νὰ ἔρθῃς στὸν κῆπο μας καὶ τ' ἄλλα τ' ἀναλαμβάνω ἐγὼ Λοιπὸν τώρα φύγε ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ πῆγαινε στὸν τοῖχο πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ ὕψωμα.

Ἡ μικρούλα ὑπάκουσε. Δὲν αἰσθανόταν πιά καμμιά ταραχή. Ὅλος ὁ νοῦς τῆς ἦταν πὼς νὰ ἐκτελέσῃ πιστὰ τὲς ὁδηγίες τῆς Μαρίας-Τερέζας πού θὰ τῆς χάριζαν τὴν ἐλευθερία.

Κατέβηκε καὶ στάθηκε κοντὰ στὸν πανύψηλο σταχτι τοῖχο. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἀκούγε συνομιλίες. Δὲν ξεχώριζε τί ἔλεγαν, δὲν ἔβλεπε ἐκείνους πού μιλοῦσαν, μὰ καταλάβαινε πὼς ὁ Ροβέρτος κι' οἱ ἀδελφές του συζητοῦσαν ποῖο μέρος ἦταν τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ νὰ στερεώσουν τὴ σκάλα.

Ἐξαφνα ἀκούστηκε μιὰ φωνή: — Μαρία-Ρόζα, αὐτοῦ εἶσαι; Θὰ πετάξουμε τὴ σκάλα.

Πεταγμένο ἀπὸ ἕνα χέρι ἄδατο, ἕνα δέμα σχοινιὰ πέρασε πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο κι' ἤρθε καὶ κρεμάστηκε ὡς τὸ χῶμα.

— Τράβηξε δυνατὰ γιὰ νὰ ἰδῆς ἀν εἶσαι καλά στερεωμένη, τὴν πρόσταξε πάλι ἡ φωνή. Ἐν τάξει; Λοιπὸν ἀνέβαινε!... Κουράγιο!

Ὡ, εἶχε κουράγιο καὶ πολὺ μάλιστα ἡ μικρούλα Μαρία-Ρόζα. Ἐκανε τὸ σταυρὸ τῆς κι' ὕστερα πιάστη ἀπὸ τὴ σκάλα πού χόρευε καὶ πηδοῦσε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς. Μὲ μεγάλη δυσκολία ἔφτασε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἔδαφος ἐρχόταν πολὺ ψηλότερα καὶ μόλις ξεπρόβαλλε τὸ κεφάλι, εἶδε ἀμέσως τέσσαρις μορφές πού κοίταζαν πρὸς τὰ ἑπάνω μ' ἀγωνία.

— Πήδησε, μὴ φοβᾶσαι διόλου, τῆς φώναξε μιὰ φωνή.

Σὰν σὲ ὄνειρο ἀφέθηκε νὰ γλυστρήσῃ. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ἔπεφτε στὸ χάος, ὅστερα ὅμως τὰ πόδια τῆς πάτησαν στὸ μαλακὸ χῶμα.

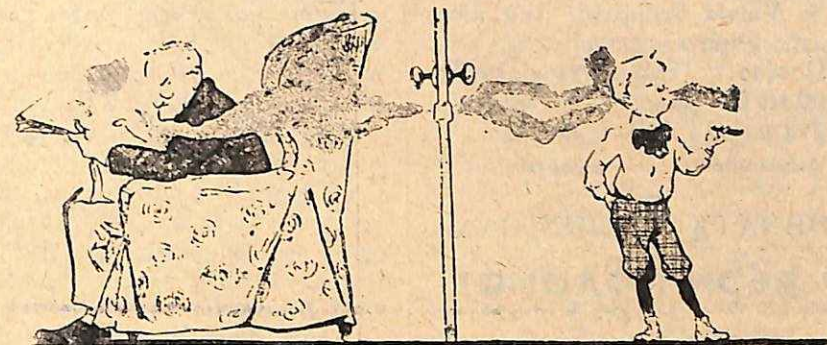
— Μήπως κτύπησες; Ὁχι, πούθενά; Λοιπὸν ἔλα, ἔλα γρήγορα.

Ἐνα χέρι τὴ βοήθουσε νὰ σηκωθῇ καὶ τὴν ὁδηγοῦσε πρὸς τὸ κίσσι.

— Καὶ τώρα δὲν ἔχεις πιά κανένα φόβο.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

ΙΔΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

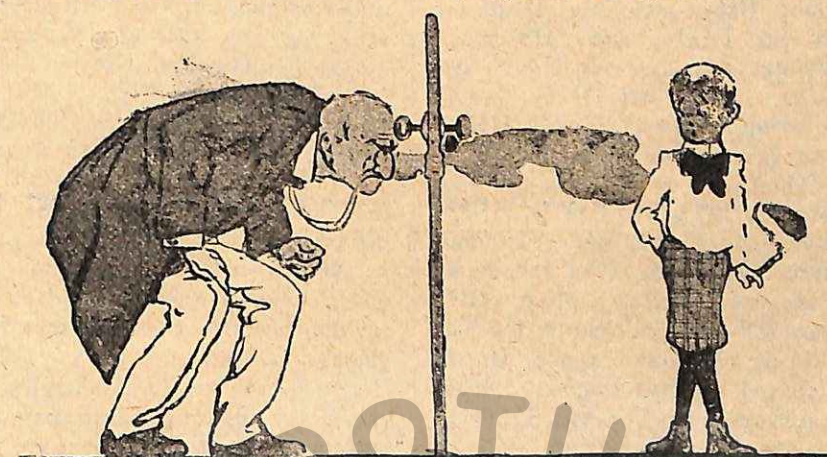

1. Η ΟΣΦΡΗΣΙΣ

Ὁ πατέρας: — Ποῦρο μυρίζεις. Κι' ἡ μυρουδιά ἔρχεται ἀπὸ κεῖ μέσα... Περιέργο!...

2. Η ΓΕΥΣΙΣ

Ὁ γιός: — Τί ὥραία γεύση πού ἔχει αὐτὸ τὸ ποῦρο πού πῆρα τοῦ μπαμπά!... Θαῦμα!

3. Η ΟΡΑΣΙΣ

Ὁ πατέρας: — Μπρέ! ὁ Τέλης καπνίζει ποῦρο! Ποῦ τὸ βόηκε; Τὸ μασκαρό! Τώρα νὰ ἰδῇ!

4. Η ΑΚΟΗ

Ὁ γιός: — Ἀ, ἡ πόρτα!... Μὴν εἶναι ὁ μπαμπάς;... Ὡχ, δυστυχία μου!...

5. Η ΑΦΗ

Ὁ πατέρας: — Νά, παλιόπαιδο, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ καπνίζῃς ποῦρα!... Ὁ γιός: — Αἱ! αἱ!... δὲν τὸ ξανακάνω!

Ἀνεκρινώδη ἀπὸ τὸ Λυσέχαρτο

Δέν είχε ακόμη καλὰ-καλὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς ἡ Μαρίας-Ρόζας, καὶ βρισκόταν κιόλας καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπαυστική ψάθινη πολυθρόνα μέσα στὸ κιδίσι. Ἡ Ἑλένη κι' ἡ Δουκία σκυμμένες ἀπὸ πάνω τῆς χαμογελοῦσαν.

Ὡστόσο ἡ Τερέζα εἶχε κιόλας ξεκρεμάσει ἕνα μακρὸ χακὶ πανωφόρι κι' ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIADIS

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΕΡΝ ΠΟΛΩΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΤΙ παράξενο. Τριάντα χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του (1905), μαθαίνουμε πὼς ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος Ἰούλιος Βέρν, πού τὸν ξέραμε ὡς τώρα γιὰ Γάλλο, ἦταν Πολωνός! Γεννήθηκε, λέει, ὅχι στὴ Νάντη τῆς Γαλλίας, παρὰ στὸ Πλόκ, πάνω στὸν ποταμὸ Βιστούλα, στὴν Πολωνία, τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα ἦταν Ἰούλιος Ὀλοέβιτς, καὶ μετονομάσθηκε Βέρν, ὅταν πῆγε στὴ Γαλλία κι' ἀρχισε νὰ γράφῃ γαλλικά. Αὐτὸ τουλάχιστο ἰσχυρίζεται ἕνας ἀρθρογράφος τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδας «Βήμα τῶν Ἐθνῶν» («Tribune des Nations») μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς 30ῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου του, κι' ἀναφέρει γεγονότα, πού μὰ τὴν ἀλήθεια, φαίνονται ἀρκετὰ πειστικά.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶναι ἡ σχέση μεταξὺ ὀνόματος καὶ ψευδωνύμου. Τὸ ὄνομα Ὀλοέβιτς πολωνικὰ σημαίνει τὸ «καστανεοειδὲς» ἐκεῖνο δέντρο πού ἐλληνικὰ λέγεται κ λ ή θ ρ α ἢ σ κ λ ή θ ρ α. Τὸ δέντρο αὐτὸ γαλλικά λέγεται ὦν (aune), ἀλλὰ τὸ λαϊκὸ του ὄνομα, ὅπως μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς σὲ κάθε γαλλικὸ λεξικό, εἶναι βέρν ἢ βέρνιε (verne ἢ vergne). Ὁ συγγραφέας λοιπόν, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα γαλλικὸ ὄνομα, μετέφρασε ἀπλούστατα τὸ πολωνικὸ του. Ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρει ἐπίσης πὼς στὰ 1870 δημοσιεύθηκε στὴν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῆς Γαλλίας αὐτοκρατορικὸ διάταγμα τοῦ Ναπολέοντος Γ' πού ἐπιτρέπει στὸν πολίτη Ἰούλιο Ὀλοέβιτς, Γάλλο πιά ὑπῆκοο—στὸ μεταξὺ, φαίνεται, ὁ Πολωνὸς εἶχε ἀποκτήσει τὴ γαλλικὴ ἰθαγένεια κι' εἶχε γίνει δημότης τῆς Νάντης—νὰ ὀνομάζεται Ἰούλιος Βέρν. Ἡ ληξιαρχικὴ πράξη τῆς μετονομασίας δὲν θάταν βέβαια δύσκολο νὰ βρεθῇ· δυστυχῶς ὅμως—προσθέτει ὁ ἀρθρογράφος—τὸ Δημαρχεῖο τῆς Νάντης, μ' ἔλα τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὡς τὴν

ἐποχὴ ἐκείνη, ἀποτεφρώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά.

Ἀραγε δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ τὸ φύλλο ἐκεῖνο τῆς Ἐπίσημης Ἐφημερίδας μετὰ τὸ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα καὶ νὰ λυθῇ ἀμέσως τὸ ζήτημα; Ὁ ἀρθρογράφος δὲν λέει τίποτα γι' αὐτό. Ἐλπίζει ὅμως πὼς ἡ καταγωγή τοῦ Ἰουλίου Βέρν θὰ διαφωτισθῇ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία του, πού πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ τώρα. Γιατὶ ὁ μεγάλος συγγραφέας, ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀλληλογραφοῦσε μετὰ τοὺς συγγενεῖς πού εἶχε στὴν Πολωνία, καθὼς καὶ μετὰ τὸν πολωνὸ ἀδελφὸ Σεμινένκο πού ἔμενε στὴ Ρώμη. Αὐτὰ διαβάζουμε στὸ ἀρθρο τοῦ «Βήματος τῶν Ἐθνῶν» καὶ... περιμένουμε νὰ ἐξακριβωθοῦν.

Γιατὶ, φυσικά, μὰς ἐνδιαφέρει κάθε τί πού σχετίζεται μετὰ τὸ μεγάλο μυθιστοριογράφου, τὸν ἀγαπημένο τῆς νεολαίας ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα ἡ καταγωγή. Ἦταν Γάλλος, ἐκ γενετῆς, Νανταίος; ἢ Πολωνὸς ἀπὸ τὸ Πλόκ; Ἀς ὑποθέσουμε τώρα πὼς αὐριο θάποδειχθῇ τὸ δεύτερο. Ὁ Ἰούλιος Βέρν θὰ πᾶψῃ νὰ θεωρεῖται συγγραφέας τῆς Γαλλίας; Ὁχι βέβαια. Δὲν εἶναι μόνο πού εἶχε πάρει τὴ γαλλικὴ ἰθαγένεια, πού εἶχε γίνει ὑπῆκοος, πολίτης Γάλλος· ἀλλὰ προπάντων πού τὰ ἔργα του τὰ ἔγραψε γαλλικά καὶ μόνο γαλλικά. Ὅπου λοιπόν κι' ἂν ἀποδειχθῇ πὼς γεννήθηκε, θάνῃκη πάντα στὴ Γαλλικὴ Ἀγογετεχνία. Ἀλλωστε καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι πῆγαν ἀπὸ μικροὶ στὴ Γαλλία, ἔκαμαν γλῶσσά τους τὴ γαλλικὴ, ἔγραψαν ἔργα σ' αὐτὴν καὶ σήμερα θεωροῦνται συγγραφεῖς Γάλλοι.

Ἀπ' τοὺς Ἑλλήνες ἔχουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Ζῆν Μορέας, πού ἕναν καιρὸ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας. Κι' ὅμως ἦταν Ἑλληνας. Ἀθηναῖος, Γιάννης Παπαδιαμαντόπουλος μετὰ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα, καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα του ποιήματα τὰ ἔγραψε ἐλληνικά, κι' ἡ πρώτη συλλογὴ του, τυπωμένη στὴν Ἀθήνα, ἔχει τὸν τίτλο «Τρυγόνες καὶ Ἐχιδνες». Κι' ὁ Ζῆν Μορέας εἶχε γίνει ἐπίσης Γάλλος ὑπῆκοος, εἶχε τιμηθῇ ὡς Γάλλος μετὰ τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας καὶ, ἂν δὲν προλάβαινε ὁ θάνατος, θὰ γινόταν καὶ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, «ἀθάνατος». Σήμερα ἔχουμε ἕναν ἄλλο γνωστότατο «Γάλλο» συγγραφέα, τὸν Νικολὰ Σεγκιὺρ (Segur) πού δὲν εἶναι παρὰ ἕλληνας Νικόλας Ἐπισκοπόπουλος, ἀπὸ τῆς Ζάκυνθο. Κι' αὐτὸς τὰ πρῶτα του ἔργα τὰ ἔγραψε ἐλληνικά καὶ τὰ τύπωσε στὴν Ἀθή-

να («Ἄσμα Ἀσμάτων», «Παράξενα Διηγήματα»)· νεώτατος ὅμως πῆγε στὸ Παρίσι, ἀρχισε νὰ γράφῃ γαλλικά καὶ σὲ λίγο ἀναδείχθηκε ἀνάμεσα στοὺς καλύτερους ἐκεῖ μυθιστοριογράφους καὶ κριτικούς.

Σπάνια τὸ κάνει αὐτὸ—ἢ καὶ ποτὲ—ἕνας Ἀγγλος, ἕνας Γερμανός, ἕνας Ἰταλός. Συγγραφεῖς ὅμως ἀπὸ μικρὰ Κράτη, πού ἡ γλῶσσα τους δὲν εἶναι προσιτὴ σ' ἕνα μεγάλο διεθνὲς κοινὸ—ὅπως ἡ γαλλικὴ, ἡ ἀγγλική, ἡ γερμανικὴ—προτιμοῦν νὰ πολιτογραφῶνται σ' ἕνα μεγάλο Κράτος καὶ νὰ γράφουν στὴ γλῶσσα του. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ κατὰ καιροὺς Ἑλληνες—γιατ' εἶναι κι' ἄλλοι ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς πού ἀνέφερα—ἐγιναν Γάλλοι. Τοὺς δικαιολογῶ βέβαια· ὅμως ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἔκανα ποτέ. Νὰ μεταφρασθοῦν τὰ ἔργα μου, ὅπως μεταφράσθηκαν ὡς τώρα πολλὰ—καὶ γαλλικά, καὶ γερμανικά, καὶ ἰταλικά, καὶ ρούσικα, καὶ ρουμάνικα, κι' ἀρβανίτικα, καὶ τούρκικα ἀκόμα—μάλιστα, τιμὴ μου καὶ καύχημά μου. Ἀλλὰ νὰ φύγω ἀπ' τὴν πατρίδα μου, νὰρνηθῶ τὴ γλῶσσα μου καὶ νὰ γράφω σὲ μιὰ ξένη—τί νὰ σᾶς πῶ!—αὐτὸ θὰ τὸ θεωροῦσα λίγο καὶ σὰν λιποταξία...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

—Ἀφῆσε πιά τὸ διάβασμα, λέει ἡ γρυσὴ ἀχτίδα· Δὲν βλέπεις τί χαρὰ Θεοῦ! γέμισαν κόσμο οἱ δρόμοι! Καὶ τὸ παιδί πού μελετᾷ μ' ἀγάπη καὶ φροντίδα, —Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, τῆς ἀπαντᾷ, ἔχω μελέτη ἀκόμη...

—Ἀφῆσε πιά τὸ διάβασμα, τοῦ λέει τὸ πουλάκι... Ἀκούς τὰ κελαϊδίσματα; γέμισαν κόσμο οἱ δρόμοι! Κι' ἀφίνοντας τὸ διάβασμα, τοῦ λέει τὸ παιδάκι: —Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, πουλάκι μου ἔχω μελέτη ἀκόμη...

Καὶ ἡ μηλιὰ τοῦ περβολιοῦ, μετὰ μὴλα φορτωμένη τοῦ λέει μ' ἕνα θρόϊσμα: —Γέμισαν κόσμο οἱ δρόμοι, Κι' ὅμως τὸ κάθε μῆλο μου, ἔσένα περιμένει... —Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, τῆς ἀπαντᾷ, ἔχω μελέτη ἀκόμη.

Ἐτέλειωσε ἡ μελέτη του, ἔγραψε τόσα φύλλα! Κι' ἂν οἱ ἀχτίδες σβύσανε, πού ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, Κι' ἂν τὰ πουλάκια κούρνιασαν, καὶ κρύφτηκαν τὰ μῆλα. Ἦταν πολὺ χαρούμενο, γιατί' εἶχε μελετήσει.

(Ἀπ' τὸ Γερμανικόν)

ΦΑΚ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΘΦΑΣΕ ΠΑΛΙ Η ΑΝΟΙΞΗ

Ἐφθασε πάλι ἡ ἀνοιξὴ αἰθέρια, [μυροφόρα
Καὶ στόλισ' ὅ,τι γύμνωσε ἡ ἀσπλαχνή
[χιονιά...
Μὰ τὴ φτωχὴ μου τὴ ζωὴ, βαρειά
[τὴ δέρνει μπόρα...
Καὶ νοιώθω μέσα στὴν καρδιά, χερμώνα
[παγωνιά!
Στὸν κῆπο τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γιασε-
[μιά, τὰ κρίνα,
Περίφανα σηκώσανε τὸ ὄμορφο
[κεφάλι...
Καὶ τὰ κλαδιὰ τῆς πιθαλιάς, πούσαν
[γυμνὰ κι' ἐκείνα
Ἐδιπλοζωντανέψανε κι' ὑψίσαν
[καὶ πάλι.

Πέρασε πάλι γρήγορα ἡ πρώτη [ἀνεμοζάλη,
Οἱ γλάροι χτίσανε φωλιά στὸν βράχου
[τὴ σπηλιά,
Γλυκὸ τραγοῦδι ἀρχίνησε τὸ κύμα γιὰ
[νὰ ψάλλῃ
Κρυφὰ ἀπαλοχαϊδεύοντας τὴν ὥρα
[ἀκρογιαλιά...

Μὰ τί κι' ἂν σκόρπισ' ὁμορφιές, ἐλπί-
[δες, κι' ἂν τὰ δόνη,
Τρελλὸ σκοπὸ ἐτόνισε, καινούργιο,
[μὲ χαρὰ;
Δὲν μοῦφερ' ὅ,τι πρόσμενα τόσον καιρό.
[μιά μόνη
Στὸν οὐρανὸ τῆς θλίψης μου, μικρούλα
[ξαστεριά.

Ἑλπίδες μου, χαθήκανε, σβυστήκανε
[καὶ πᾶνε
Κυνηγημένα μοιάζουνε ἀπ' τὸν καιρὸ
[πουλιά,
Ποὺ φεύγουνε κοπαδιαστὰ καὶ γρήγο-
[ρα τραβᾶνε,
Σὲ ἄλλα μέρη ἤσυχα, νὰ χτίσουνε
[φωλιά,

Φουρτουνιασμένη θάλασσα, ἡ λύπη
[μὲ κινεῖται
Ἡ βάρκα μου ἀκυβέρνητη τραβάει...
[ὠϊμένα!
Τῆς ἀνοιξὸς τὸ μήνυμα, κανένα
[χελιδόνι
Δὲν ἔφερε σὲ μένα!

Ρέμβη

ΔΥΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Μέσα στὸν παλιὸ βενετσιάνικο πύργο, στὸ σαλόνι τῶν προγόνων, βρισκόνται πολλές, πολλές εἰκόνες. Διάφορα πορτραῖτα παλιὰ καὶ νεώτερα μετὰ φορέματα διαφορετικῶν ἐποχῶν. Βλέπει κανεὶς δόγηςδες, κοντέσες, μαρκήσιους καὶ μαρκησιέσες ζωγραφισμένους μετὰ βαριὰ χρώματα, ἀραδιασμένους στοὺς τοίχους τοὺς στεφμένους μετὰ μαυροχρυσὴ ταπετσαρία. Ὅλα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαλόνι εἶναι σοβαρά. Οἱ κουρτίνες ἀπὸ χονδρὸ βελούδο, τὰ ἐπιπλα ἀπὸ γυαλιστερό ἔβανο. Κι' ὅλες οἱ εἰκόνες μετὰ αὐστηρά τους βλέμματα καὶ τὰ βαριὰ τους φορέματα δίνουν περισσότερη σοβαρότητα στὸ περιβάλλον.

Μὰ μέσα ἀπ' ὅλες αὐτές τις εἰκόνες ξεχωρίζει μιὰ πολὺ διαφορετικὴ. Παριστάνει ἕνα μικρὸ κοριτσάκι μετὰ χρυσὸς μπουκλίσες. Ἐνα ὁλοστρογγυλὸ

μουτράκι στολισμένο μετὰ δυὸ ζαφειράκια. Δυὸ μάτια ἐκφραστικὰ ρεμβώδη πού κοιτάζουν βαθειὰ στὸ χάος. Πλανοῦνται μακριὰ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο μετὰ τὴς βαριέσες βελουδίνες κουρτίνες. Περνοῦν τὸ ἀπλόχωρο πάγκο καὶ φτάνουν στὴν πεδιάδα τὴν ἀνθόσπαρτη, τὴ μυρωμένη ἀπ' τῆς ἀνοιξὸς τὰ μῦρα. Στὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι δυὸ χελάκια κόκκινα ἀφήνουν νὰ φαίνονται δυὸ σειρές μαργαριτάρια. Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο. Γιατὶ νὰ χαμογελᾷ ἄραγε; Ποιὸς ξέρει. Φορεῖ ἕνα φορεματάκι ροῦς σφιγμένο στὸ λαιμὸ καὶ στὰ χέρια, πού κανεὶ τὸ κοριτσάκι νὰ φαίνεται σὰν μεγάλη κυρία.

Μὰ νὰ καὶ μιὰ ἄλλη χαριτωμένη παιδούλα. Κάθεται καταγῆς στὸ παχὺ χαλί, ἀντίκρου στὸ πορτραῖτο τοῦ ξανθοῦ κοριτσιῶ. Γιὰ κοιτάζει τὴν. Μήπως κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνα ὁλοζώντανο πορτραῖτο; Μιὰ χαριτωμένη μουρτίτσα μετὰ δυὸ μάτια, ὡς δυὸ μάτια παιχιδιάρικα καὶ λαμπερά. Πόσο μοιάζει μετὰ τὸ πορτραῖτο τοῦ τοῖχου, τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι πού δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ γαλιάνια του, ὅταν κι' αὐτὴ ἦταν μικρὴ παιδούλα, καὶ πού δὲν ὑπάρχει τώρα πιά. Μετὰ τὴν διαφορά πού τὰ ξανθὰ μαλλιά τ' ἀντικαθιστοῦν καστανὲς μπούκλες σὲ παράξενη ἀρμονία μετὰ τὰ γαλιὰνὰ τῆς τὰ ματάκια.

Ἔτσι καθισμένη στὸ χαλὶ βλέπει τὴν κουκλίτσα τῆς μετὰ εὐχαρίστηση, τὸ παιδάκι τῆς. Τὴν παίξει, τῆς βάζει καὶ τῆς βγάζει στὰ μαλλιά μιὰ κορδελλίτσα, καὶ τὸ βρίσκει τόσο διασκεδαστικὸ, πού ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τὸ χρυσάλευρο γέλιο τῆς ἀντηχεῖ καὶ φέρνει μιὰ μεγάλη ἀντίθεση στὸ σοβαρὸ περιβάλλον. Φορεῖ κι' αὐτὴ ἕνα φορεματάκι ἀπλὸ ροῦς, πού ἀφήνει ἐλεύθερα τὰ κρινένια χερράκια τῆς καὶ τὸν ἀσπρο λαιμὸ τῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ δυὸ πορτραῖτα ἀντικρύζονται τὰ γαλιὰνὰ ματάκια ἀνταμώνονται. Καὶ τότε θαῦμα: Οἱ δυὸ παιδούλες, ἡ ψεύτικη καὶ ἡ ἀληθινὴ χαρίζουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη ἕνα χαμόγελο δροσερό.

Δυὸ παιδούλες, δυὸ πορτραῖτα, ἕνα ζωντανὸ κι' ἕνα ἄψυχο, διαφορετικῶν ἐποχῶν. Δυὸ δροσερὰ λουλούδια, δυὸ λουλούδια ἀπλὰ τοῦ ἀγροῦ, μέσα σ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ σοβαρὰ καὶ σπάνια λουλούδια, τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων...

Θάλης Βλαστός

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Χαρὰ στὰ σύννεφα! γιὰ πότε μαζεῦθηκαν αἱ τόσο μαύρα, σκοτεινισμένα κι' ὁ ἥλιος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ἐμφανισθῇ... Κρίμα στὴς πόδες σας.

—Ἀς εἰσαὶ καλά πού μὰς κουβάλησε στὴν Ἀκρόπολη κιόλα.

—Ἐγὼ φταίω; ἔσείς πού θέλατε τίς φωτογραφίες... Μὰ σπαίνετε, ἐμπρός στὴς θέσεις—παρὰ λίγο νὰ σᾶς πῶ παρουσιάστε ἀπρ. «Ἐλα, ὦρατα εἰστε» Μαρίνα, ἡ γλῶσσα μέσα, Καλλιόπη, μὴ κουνᾶς τὸ μαντήλι σου, καὶ πρόσε...

Ἀς τὸ καλὸ, πᾶει πάλι ὁ ἥλιος... Γιὰ τὴν τύχη μας εἶναι τόσο ἀκριβοδωρητὸς· φυσεῖ κι' αὐτὸς ὁ τρελλοβοριάς.

— Δὲν πᾶμε κατὰ τὸν Πορθενῶνα;
— Μπᾶς γιὰ νὰ μὰς ἀπαγγεῖλῃς τὴν προσευχὴ τοῦ Ρενάν; Δὲν ἔχω διάθεση γιὰ θαυμασμό...

— Ὁχι δά, παρεξήγησες, μονάχα γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ δέηση στὸν ἥλιο.

Ναί, ναί, θαυμάσαι κείνο πού λέγαμε μικρές;

— Ἐβγα, ἦλθε μου, νὰ βράσω, νὰ σοῦ τᾶξω ἕνα πράσο.

Δὲν βαριέσθες, στὰ μπουρίνια του ἦταν, ὅσα πράσα κι' ἂν τοῦ τᾶξαμε, δὲν βγῆκε; Ἠλιάρικα κρυβόταν πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα. Θυμώσαμε καὶ μεῖς, καὶ πήραμε τὴν μηχανὴ καὶ τὴν ἀγούσαν εἰς τὰς οἰκίας μας, κατσοφιασμένες, κι' ἀπογοητευμένες.

Ἀκούς ἐκεῖ μιὰ φορὰ, πού πήγαμε καὶ μεῖς στὴν Ἀκρόπολη νὰ πάρουμε φωτογραφίες, νὰ μὴν τὸ κατορθώσουμε. Ἐξάπαντος οἱ Καρυάτιδες... θὰ φοβήθηκαν... μὴν τοὺς γυρῶσουμε δανεϊκὰ τὴν ὁμορφίαν τους...

— Μὰς κάνεις τουλάχιστο, συγγράφισά μας, ἕνα κομμάτι στὴ Διάπλαση;

— Εὐχαρίστως· μὰ ἂν ἀπορριφθῇ;

— Ἐ ὁ ἥλιος θὰ τὸ φταίῃ; μὰ γιὰ ἕνα του πεισματικὸ, γράψε το...

Καὶ τὸ γράψα...

Δροσοτάλαχτη

ΡΟΔΟΥΛΑ

Τώρα πού εἰμαι πιά μακριὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ σου μετὰ τὴς πράσινες λαγαδιές, μακριὰ ἀπ' τὴ σοφὴ γαλήνη τῆς φύσης πού κλείνει τὴν πύλιν ἀπλὴ—καὶ ποῖο μεγάλη—εὐτυχία, σκυμένη ἀνάμεσα στὰ χοντρά βιβλία κι' ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τῆς πόλης πού τὴ φτάνει, σὲ ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου Ροδούλα.

Ροδούλα, ξένοιαστο ἀγρίμι τῶν βουνῶν, μικρὴ βοσκοπούλα, σκυμένη ἐδῶ πάνω ἀπ' τίς τραγὲς σοφίες πού γράψαν οἱ μεγάλοι, ζητῶ νὰ βρῶ τὸ τρανὸ μυστικὸ τῆς καρᾶς, τῆς μεγάλης, τῆς ἀγίας καρᾶς καὶ ζηλεύου ἔσένα.

Ροδούλα, π' ὄνομά σου μοῦ φέρνει στὸ νοῦ τίς εὐωδίες τῆς ἐξοχῆς, τὰ χρώματα τοῦ δελτινοῦ καὶ τῆς αὐγούλας.

Καὶ τώρα καθὼς πέφτει ἡ νύχτα—νύχτα στὴν πόλη—θυμᾶμαι τὰ γαλήνια δροσάτα αὐγινά, τὰ λουσμένα στὸ φῶς τοῦ ἀνοιχτοῦ κάμπου, κι' ἀκόμα, θυμᾶμαι τὸ γέλιο σου, σὰν κάποια μέρα, κάτω ἀπ' τὸ γέρο πλάτανο μετὰ εἰδες σκυμένη σ' ἕνα βιβλίο: «Ποιὸς τᾶγραψε αὐτά;» μοῦ εἶπες. «Κάποιοι σοφοί, σοῦ εἶπα, θέλουν νὰ δείξουν πού εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία».

Γέλασες πολὺ Ροδούλα, τότε, πολὺ· δὲν μπόρεσες νὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ «σοφοί», οὔτε καλὰ-καλὰ τί θὰ πῇ «εὐτυχία».

Ἀποτέλειωσες τὸ μαῦρο ψωμί πού κρατοῦσες, κοίταξες τὸ κοπάδι σου, καὶ τὸ τραγοῦδι σου ἀπλόθυγε καθάριο, μελωδικό, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, τραγοῦδι ὁλόγισα βγαλμένο ἀπ' τὴ ψυχὴ σου, ξένοιαστο, χαρούμενο, κι' ἀντιβόησαν οἱ λαγαδιές, ἔνω τ' ἀρνάκια σου σὲ συνάδευαν μετὰ τὰ κουδούνια τους.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ γέρου-πλάτανου, Ροδούλα, ἐνοῦσα τὸ γέλιο σου καὶ τὰ λόγια σου, σὰν τὴν πύλιν μεγάλη σοφία, γραμμένη μετὰ τὴ γαλήνη τοῦ κάμπου.

— Ἡ πύλιν μεγάλη χαρὰ εἶναι τὸ κοπάδι σου κι' ὁ πράσινος κάμπος. Τί νὰ τὰ κάνω τὰ βιβλία;

ἕνα τουλάχιστο θὰ δημοσιευθῇ· ἂν ὁμως θέλῃς νὰ μοῦ στέλνῃς κι' ἄλλα πράγματα γιὰ τὴ Σελίδα, πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμο· μὰ καὶ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς·) **Ἰωάννην Χιπνίδην** (πολὺ εὐχαρίστως) **Ζᾶν** (ἑλ-θα, εὐχαριστῶ· τὴ φωτογραφία δὲν τὴ βρή-κα κατ'ἀλληλῇ, οὕτε τίς γελοιογραφίες· τὰ «Νεοελληνικά Γράμματα» τοῦ κ. 'Ελευ-θερουδάκη, ποὺ βγήκαν τὴν περασμένη ἐ-βδομάδα, δὲν εἶναι περιοδικό, ἀλλὰ ἐφη-μερίδα· μὲροὺν βέβαια νὰ τὴ διαβάζουν καὶ τὰ μεγαλύτερα παιδιά· ἔχει μάλιστα καὶ «θελτία» ποὺ τὰ κόβει κανεὶς κι' ἀγο-ράζει· μ' ἐκπτώση διάφορα βιβλία τοῦ Οἴ-κου 'Ελευθερουδάκη)· **Ἀετιδέα** (ἀπ' ὅλα δσα ἐμπρότεινες αὐτὸ ἦταν τῆς «ἀρεσκείας» μου· ὑποθέτω πὺς θὰ εἶναι καὶ τῆς δικῆς σου· χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' ἐλ-πίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· ἔ, τὰ «τρο-μερά» τὴν περᾶσαν...)· **Ὀνειρο τοῦ Δάντη** (τὸ ἐνέκριν· ἢ προστακτικὴ ὁμως τοῦ «ἐγκρίνω» κάνει «ἐγκρίνε» κι' ὅχι «ἐνέκρινε»· κι' εἶναι ἕνα λάθος ποὺ τὸ κάνουν πολλοὶ· γράφουν π. χ. «ἐπέθεσε» ἀντὶ «ἐπέθεσε»)· **Χρυσόφτερον 'Ελπίδα** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριν· βλέπω μὲ χαρὰ μου πὺς «κουνισαίς λίγο λίγο»...)· **Ἀνδρέαν Π. Θεοτόκην** (σὲ περιμένω μὲ χαρὰ· ὁ 'Ὁμηρὸς τιμᾶται ὁρ. 7)· **Σανθὸν 'Ἰππότην** (αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο· σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ 4 τετράδια· γράφε μου)· **Ἀστρον τῆς Ἀυγῆς** (εὐγε γιὰ τὸ 9 στὰ ἐλληνικά)· **Ἀσπασίαν Περιπέλους** (ἄτεχνη ἢ Μ. Εἰκόνα· τὸ ἐλάει προπάντων δὲν εἶναι καθόλου φυσικό)· **Χωρὶς Φτερά** (περαστικά τοῦ **Μικρομέγαλον**)· **Παιχνι-διάδωρον** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκριν· νῆα μου φίλη, καὶ σοῦ ἔστειλα καὶ 'Ὁμηρό)· **Ταίκουδο, Χρυσόνειρο** κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Απριλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 273ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

268. Συλλαβόγραφος

Ἔνας γιὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἀόριστη ἀνταιμῶνει
Καὶ μεγάλο ποιητὴ
Στὴ στιγμὴ μᾶς φανερώνει.
Ξανθομαλλοῦσα

269. Στοιχειόγραφος

Ἀρχαία πόλη σκέφτηκε
Μιὰ νέα κεφαλὴ,
Καὶ τονισμένη μάλιστα, νὰ πάρῃ,
Κι' εὐθὺς θεὸς ἐγένηκε
Ποῦ δούλευε πολὺ
Μ' ἔξοχη τέχνη, γνώση, χάρι.
Σφίγῃ

270. Μεταγραμματισμός

Βγάξω Ε καὶ βάζω Ο,
Κι' ἀπὸ κἀτι φτερωτό,
Ποῦ πετοῦσε
Καὶ τρυποῦσε,
Πόλη κἀνω στὸ λεπτό.
Ἄσπρο Ἀραπάκι

271. Αἵνιγμα

1. — Ἐδῶ κι' ἐκεῖ πετῶ μὲ ξεννοιασιά,
Καὶ τρέφουμαι μὲ τῶν ἀνθῶν τὸ
[μέλι].
Ἡ Ἀνοιξή στολίδι τῆς μὲ θέλει,
Ἀλλὰ πεθαίνω μὲ τὴν παγωνιά.
2. — Ἀντέχω ἐγὼ στὴ ζέστη καὶ στὸ κρύο
Μὲ τρέφει μόνον αὐτὴ τροφή,
Ποτὲ δὲν θὰ πεθάνω—καὶ τὰ δύο,
Ἀνόμοια, ἴδια ἔχουμε γραφή.
Κρυφὸ Σχολεῖο

272. Ψαροκόκκαλο

* * * * *

Νῆνικατασταθοῦν οἱ ἄστερσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκονται: Μούσα, μεγάλη θεὰ οὐράνιον σώμα, χρήσιμον ἥϊον, υἱὸς τοῦ Ποιᾶμου, γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς, διασκεδάσεις, εὐῶ-δες ἀνθρώπου. Κλέφτης τοῦ 21

273. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 9 = Ἀρχ. καλλιτέχνης
2 4 8 2 9 = Ἀντωνυμία
3 4 7 6 = Πόλις
4 1 6 2 9 = Ἀνάπαυσις
5 2 6 4 = Μέρος τοῦ ποδός.
6 2 8 2 9 = Ἀνεμός
7 8 2 9 = Πτηνόν
8 4 1 2 9 = Ἡ δημοσιογραφία
9 2 3 7 6 = Νομοθέτης
Τρύπα στὸ Νερὸ

274-278. Φηνηγετογράφος

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφωνῶν, τῶν ὁποίων ἡ σειρά, εἰς ἑκαστον σωρόν, δύναται νάλλαχθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

σσκλ, ψλ, σκψν, τσξξ, σκτ.
Ἐλβιέρως Κρόμβελ

279-283. Διπλῇ Ἀκροστυχίς μετὰ Πτερωτοῦ Γράμματος

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀκρωτήριον ἐλ-ληνικόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πτη-νὸν θαλάσσιον.

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Νύ-μφη διάσημος· 3, Ἐπιπλόν· 4, Ἀρπα-κτικὸν πτηνόν· 5, Ἐπίρρημα ἐπὶ κινή-σεως· 6, Ἐπίθετον γένους θηλυκοῦ.
Αἱ ἑξ αὗται λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶ-τον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην, καὶ οὕτω καθ'ἑξῆς.

(Νέον εἶδος)

Αἰώνιος Θρύλλος

284. Ἑλληπισούμφωνον

ο - αειω - εαυο - υωηαι
Πιτσιρίκος

285. Γεῖφος

1 1 1 1 1
1 σκαρ
ἂν :: χο 1
1 ας
1
Λυσόχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6

62. Θεομάστρα (θεομ' ἄστρα).—63. Φθόνος-φόνος.—64. Γέλων-γέλως.—65. Ὁ κορέος, ἡ Κορέα.—66. B E P N T E N 67. ΠΑΡΙΣΙΟΙ E I A Y (ἄρπα, ριπίς, ἴ- P I Z A P H S ρις, σπάρος, Ὀσι- N A T T ρις).—68 69. 1, Πᾶν T A P T A P A μέτρον ἄριστον. 2, E H P Z Τὰς Ἰδμοῖς πεί- N Y S T A Z O θον. (Ἡ ἀνάγνωσις, εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιγραφάς, διαγω- νίως πρῶτον ἐκ τοῦ μέσου, κατόπιν ἁ- ριστερά, καὶ τέλος δεξιὰ).—70 ΑΚΑ- ΣΤΟΣ-ΛΑΡΙΣΣΑ ('Αλλυών, ΚΑΛΛΙΟ- πη, ἈΡΙΑΔΝΗ, ΣΙΤΟΣ, ΤΣΑΡΟΣ, Ὁ ΣΙ- ρις, ΣΑΛΑΜΙς).—71. Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν.—72. Φίλοις βοήθει (φί, λ' εἰς βοή, θή).

Ὁ Δαρυγγο-Ρινο-Ωτολόγος
Ἰατρός Μ. Π. Παπαδόπουλος
δέχεται 10-12.—Ὁδὸς Πατησίων
29.—Εἰς δὲ τὸ Νοσοκομεῖον
«Ἀγία Ἑλένη» μ. μ. δωρεὰν
τοὺς ἀπόρους.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι- χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά, ἢ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΕ'—183]

Αἰώνιος Θρύλλε, ἀνταλλάσσομε Μικρὰ
Μυστικά; Σανθὴ Νεράϊδα

[ΔΔ'—184]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ἐρρύεται μὲ σκοπὸν: τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως», Ἐγγραφεὶς ἀπόρων παιδῶν, Ξεσπαθώματα, Ἀποκαλύψεις, Διαγωνισμοί.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἀρσακειὰς Νο 7

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἀρσακειὰς Νο 2

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Ἀρσακειὰς Νο 5

ΤΑΜΙΑΣ: Ἀρσακειὰς Νο 6

Μέλη: Ἀρσακειὰς Νο 1, Ἀρσακειὰς

Νο 3, Ἀρσακειὰς Νο 4, Ἀρσακειὰς Νο 8.

[ΔΕ'—185]

Γραμματοσυλλέκτης, μοναδικὴ εὐκαι- ρία! Προκηρύσσω τριδραχμο διαγωνι- σμὸ γρμματοσήμων. Προθεσμία τμήματος. Βραβεῖα τρία: Α' Ὁλόκληρος σειρὰ ἀποι- κιακοῦ κράτους ἐκ 18 γρμματοσήμων. Δ/σις: (ΔΔ'—152). **Παύλην Σερίν**

[ΔΕ'—186]

Τρεῖς Χάριτες, Ἀγούλα, μὴ φυτρώντες ἐκεῖ ποῦ δὲ σὰς σπέρνουν.

Πουπέ, Ζουζού, Χανουμάκι

[ΔΕ'—187]

Τρελλοπαρέα, μήπως κατὰ τύχη πα- ρακολοθεῖ καὶ ἐμὰς κανένας ντάτεκ- τίς σας; Σὲ εἰδοποιούμε ὁμως ὅτι εἴμα- στε ὅλοι ἄγῳρια καὶ δὲν διαλαλοῦμε τὰ ψευδώνυμά μας, οὕτε φλυαροῦμεν ὅπως ἡ Δ/σις **Μασκώτ. Θιάσος Σαῖξπηρ**

[ΔΕ'—188]

Συμπλήρωσις τῆς (ΔΕ'—146). Ἀγκά- θι—Βενκιαρέλλη. Ὁ μήνας πέρασε, καὶ ἐτηρήσαμε τὴν ὑπόσχεσίν μου. Σοῦ εὐχόμεθα καλλιτέραν τύχην γιὰ τὸ και- νουργίον ψευδώνυμο, καὶ σὲ συμβουλεύουμε νὰ μὴν τὸ φωνάζῃς στοὺς δρόμους, διότι οἱ «εἰχνηλάται» ἔχουν αὐτιά.

Θιάσος Σαῖξπηρ

[ΔΕ'—189]

Γολιάθ, ἀλληλογραφεῖς; ἀπάντησε ἂν δέχσαι.

Κορφατοπούλο

[ΔΕ'—190]

Ὁ Σύλλογος «ΑΜΙΛΛΑ» δηλοῖ, ὅτι ὅχι μόνον δὲν τοῦ ἔκαμαν **ναμμιὰ ἐντο- πωση** οἱ ταπεινὲς ἀποκαλύψεις τῆς Τρελ- λοπαρέας, διότι αὐτὸς ἀποβλέπει εἰς ὑψηλοτέρους σκοποὺς, ἀλλὰ εὐχαρίστω, γιὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπο- καλύπτει καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη του: Δο- γιώτατος—Π. Καλαμάκης, Μιχαὴλ Στρο- γιῶφ—Τ. Κασμάτης, Μυστηριώδης Ντέ- τεκτιβ—Ν. Διακάνης, Καλογεράκι τοῦ Μυ- στρά—Σ. Θεοδωρόπουλος, Κορυφὴ τοῦ Ταῦ- γέτου—Ι. Θεοδωρόπουλος, Ὀνειροπλέχτρα —Ε. Μουρέλλου.